

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4479/2021
28.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП "Блаце" из Блаца, чији је пуномоћник Александар Сандуловић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Милисављевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 731/20 од 28.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 731/20 од 28.04.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

УСВАЈА СЕ ревизија туженог, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 731/20 од 28.04.2021. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужиоца и потврђује пресуда Основног суда у Куршумлији П 383/19 од 23.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 731/20 од 28.04.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Куршумлији П 383/19 од 23.01.2018. године, тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 113.743,40 динара, са законском затезном каматом на одређене појединачне месечне износе од доспелости сваког појединачног новчаног износа до исплате, све ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 37.649,72 динара. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног парничног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Врховни касациони суд је дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог на основу члана 404. ЗПП, сматрајући да постоји потреба за уједначавањем судске праксе у погледу питања застарелости наплате комуналних услуга по споразуму о вансудском поравнању закљученом ради измирења дугова за комуналне услуге.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су 17.01.2013. године закључиле споразум о вансудском поравнању у ком је усаглашено стање дуга туженог према тужиоцу за пружене комуналне услуге (испоруку воде), односно тужени је као дужник признао стање усаглашеног дуга на дан закључења споразума у износу од 142.179,25 динара. Тужилац је, као поверилац туженом, као дужнику признао бонификацију по споразуму од 20% у износу од 28.435,85 динара, те се дужник, овде тужени обавезао да преостали дуг по одбитку бонификације у износу од 113.743,40 динара отплати у 16 једнаких месечних рата у износу од по 7.108,96 динара, при чему прва рата доспева на наплату 25.01.2013. године а последња 25.04.2014. године. Чланом 5. споразума предвиђено је да ће споразум бити раскинут уколико дужник не измири своје обавезе по споразуму у договореном року. Тужени до 09.09.2019. године, када је поднета тужба у овој правној ствари, није исплатио дуг према тужиоцу у ма ком износу, иако му је тужилац послао опомену пред утужење коју је тужени примио 11.02.2019. године.

Према становишту првостепеног суда, тужбени захтев није основан, јер је потраживање тужиоца које је предмет споразума о вансудском поравнању од 17.01.2013. године застарело на основу члана 378. става 1. тачка 1. Закона о облигационим односима.

Према становишту другостепеног суда, потраживање тужиоца према туженом није застарело, јер је закључивањем споразума од 17.01.2013. године тужени признао дуг, па се на потраживање из споразума примењује општи рок застарелости из члана 371. ЗОО који почиње да тече од закључења споразума.

Основано се ревизијом туженог указује да је побијаном пресудом материјално право погрешно примењено.

Споразумом о вансудском поравнању од 17.01.2013. године тужени је признао тужиочево потраживање настало до дана закључења споразума. Признање дуга није правни основ у облигационоправном смислу, већ начин регулисања односа између повериоца и дужника. Стога чињеница да је тужени признао дуг не мења правни основ тужиочевог потраживања, нити утиче на дужину рока застарелости тог потраживања. Тужиочево потраживање је и даље потраживање по основу извршених комуналних услуга и застарева у року прописаном чланом 378. ставом 1. тачком 1. ЗОО. Споразум о вансудском поравнању од 17.01.2013. године делује само на прекид рока застарелости у смислу чланова 366. и 392. ст. 1. и 2. ЗОО, јер се тужени закључивањем споразума одрекао застарелости за потраживања која су предмет уговора.

Сходно наведеном, рок застарелости од једне године из члана 378. став 1. тачка 1. ЗОО за потраживање тужиоца из споразума о вансудском поравнању почиње да тече од дана признања дуга, то јест од 17.01.2013. године. Како је тужба поднета 09.09.2019. године потраживање тужиоца је застарело, због чега тужбени захтев није основан, како је то правилно оценио првостепени суд.

На основу изнетог, применом члана 416. става 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**